

II OSK 3319/19 - Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego

LEX nr 2748939

Postanowienie

Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 27 listopada 2019 r.

II OSK 3319/19

Status:

orzeczenie prawomocne

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Robert Sawuła.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2019 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej P. L. na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt II SA/OI 404/19 o odrzuceniu skarg P. L. na orzeczenie Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w (...) z dnia (...) kwietnia 2019 r. nr (...) w przedmiocie badań psychologicznych postanawia: oddalić skargę kasacyjną.

Uzasadnienie faktyczne

Wojewódzki Sąd Administracyjny (dalej: WSA) w Olsztynie postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt II SA/OI 404/19, odrzucił skargi P. L. na orzeczenie Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy (WOMP) w (...) z dnia (...) kwietnia 2019 r., nr (...), w przedmiocie badań psychologicznych.

W uzasadnieniu tego postanowienia sąd pierwszej instancji wskazał, że P. L. wniósł, za pośrednictwem Komendy Wojewódzkiej Policji w (...), skargę na ww. orzeczenie psychologiczne WOMP w (...) wydane w toku postępowania prowadzonego na skutek wniosku skarżącego o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych i kolekcjonerskich oraz o dopuszczenie do posiadania broni palnej. Strona skarżąca podniosła zarzuty naruszenia:

1) art. 15a ust. 1, 3 i 4 w zw. z art. 15g ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji w zw. z art. 84 § 2 "k.p.a." poprzez przeprowadzenie badania psychologicznego z dnia (...) kwietnia 2019 r. w sposób wadliwy, tj. niepełny, z pominięciem określenia poziomu rozwoju intelektualnego i opisu cech osobowości, określenia poziomu dojrzałości społecznej skarżącego, które to cechy winny zostać

poddane szczegółowemu badaniu, na co wskazuje wykładnia celowościowa i literalna art. 15a ust. 3 ustawy o broni i amunicji, a ponadto, kierując się celem art. 15a ust. 4 cyt. ustawy badania przeprowadzone winny zostać z rozszerzeniem ich zakresu, z tytułu zachodzących rozbieżności pomiędzy poszczególnymi badaniami przeprowadzanymi w toku postępowania, co w okolicznościach niniejszej sprawy uznać należałoby za niezbędne;

2) art. 78 w zw. z art. 77 "k.p.a." poprzez pozostawienie bez weryfikacji wyników badań przedłożonych przez skarżącego, które zostały pogłębione i przeprowadzone całościowo z uwzględnieniem wszelkich wskazanych w art. 15a ust. 1, 3 i 4 ustawy o broni i amunicji płaszczyzn badania, a które to badania i orzeczenia winny stanowić przesłankę dla pogłębionej analizy stanu faktycznego w sprawie i weryfikację zaskarżonego orzeczenia psychologicznego;

3) art. 7, 8, 77 § 1 i 2 oraz art. 80 "k.p.a." w zw. z orzeczeniem NSA z dnia 6 kwietnia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II OSK 2966/15, który stwierdził, że jeśli orzeczenie zawiera uzasadnienie (sporządzone na żądanie strony lub organu), to ocena orzeczenia podlega badaniu w zakresie jego spójności z rozstrzygnięciem. Poza tym uzasadnienie musi nawiązywać do rozstrzygnięcia i zawierać przekonującą argumentację, z powołaniem się na konkretne wyniki badań lekarskich zawartych w karcie badania lekarskiego, stanowiącej Załącznik Nr 2 do rozporządzenia. Ocena orzeczenia w takim zakresie jest niezbędna, aby postępowanie administracyjne odpowiadało standardom określonym w k.p.a., tj. norm postępowania, na podstawie których organ winien wnieść o uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia psychologicznego celem dokonania niezbędnej oceny badania w zakresie jego spójności z orzeczeniem oraz weryfikacją formalną badań, zawartą argumentacją, z możliwością weryfikacji i oceny konkretnych wyników badań psychologicznych, co ma bezpośrednie przełożenie na możliwość udowodnienia zarzutu wskazanego w pkt 1 niniejszej skargi.

4) art. 8 i 9 "k.p.a." poprzez niepoinformowanie skarżącego o możliwości wniesienia wniosku o uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia psychologicznego, mimo iż organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków, podczas gdy uzyskanie uzasadnienia orzeczenia umożliwia weryfikację przeprowadzonego badania pod kątem dochowania należytej staranności zgodnie z wymogami art. 15a ustawy o broni i amunicji, co ma bezpośrednie przełożenie na możliwość udowodnienia zarzutu wskazanego w pkt 1 niniejszej skargi;

W świetle powyższych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej opinii psychologicznej z powodu wskazanych naruszeń, które miały istotny wpływ na wynik postępowania oraz zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Skarżący wskazał ponadto, że mając na uwadze okoliczność zaskarżenia na podstawie art. 50 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 4 "p.p.s.a." orzeczenia psychologicznego wydanego przez WOMP w (...), w postępowaniu prowadzonym przez KWP w (...), z daleko idącej ostrożności złożył skargę za pośrednictwem obu ww. instytucji. Skarżący

wniósł jednocześnie o "włączenie skarg" do wspólnego rozpatrzenia i nadania im tożsamej sygnatury.

Rozwijając zarzuty skargo wobec orzeczenia psychologicznego skarżący naprowadzał, że jego skarga za przedmiot ma orzeczenie mieszczące się w dyspozycji art. 3 § 2 pkt 4 "p.p.s.a."

W odpowiedzi na wezwanie sądu pełnomocnik skarżącego potwierdził, że przedmiotem skargi jest orzeczenie psychologiczne z dnia 9 kwietnia 2019 r., które to orzeczenie w ocenie strony skarżącej stanowi inny niż określony w art. 3 § 2 pkt 1-3 "p.p.s.a." akt z zakresu administracji publicznej dotyczący uprawnień lub obowiązków strony. W ocenie strony skarżącej zaskarżone orzeczenie psychologiczne nosi charakter stwierdzenia, jest ostateczne i niezaskarżalne w trybie ustawy o broni i amunicji.

Skarżący tożsamą skargę na ww. orzeczenie psychologiczne wniósł za pośrednictwem WOMP w (...). Skarga ta została zarejestrowana pod sygn. II SA/OI 424/19.

W odpowiedzi na skargę Dyrektor WOMP w (...) wniósł o jej odrzucenie jako wniesionej w sprawie nienależącej do właściwości sądów administracyjnych.

Na mocy zarządzenia sprawę o sygn. II SA/OI 424/19 połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. II SA/OI 404/19, pod wspólną sygn. II SA/OI 404/19.

Wskazując na powyższe sąd pierwszej instancji opisanym na wstępie postanowieniem skargi odrzucił, działając na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm., p.p.s.a.).

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że nie było podstaw do potraktowania orzeczenia psychologicznego jako czynności materialno - technicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., zaskarżalnej do sądu administracyjnego. Wskazał, że w przepisie tym chodzi o czynności rozstrzygające o prawach i obowiązkach strony wynikających z przepisów administracyjnego prawa materialnego, wymagających od organu wykonującego administrację publiczną potwierdzenia uprawnienia lub obowiązku o charakterze materialnym. Zdaniem tegoż sądu z taką czynnością nie było do czynienia w niniejszej sprawie. W ocenie sądu wojewódzkiego tryb wydawania orzeczeń lekarskich uregulowany w art. 15a-15l ustawy z dnia 21 maja 199 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2019 r. poz. 284 ze z., Ubia) nie jest trybem administracyjnym jurysdykcyjnym ani takim, do którego przepisy k.p.a. stosuje się odpowiednio. Przywołując oznaczone judykaty sąd wojewódzki wywodził, że regulacja odnosząca się do wydawania orzeczeń psychologicznych jest kompletna, specyficzna i odrębna od jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego. Zdaniem WSA w Olsztynie orzeczenie psychologiczne wydawane w toku postępowania o pozwolenie na broń palną nie podlega kontroli sądu administracyjnego.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył P. L., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzucając naruszenie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c w zw. z art. 3 § 1 i 2 "ppkt" 4 p.p.s.a. (w skardze kasacyjnej powołano nieaktualny publikator

tej ustawy - uwaga Sądu) oraz art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2107 z późn. zm., Pusa - w skardze kasacyjnej powołano nieaktualny publikator ustawy) poprzez odmowę dokonania kontroli działalności administracji publicznej, przejawiające się odrzuceniem skargi P. L. w przedmiocie zaskarżenia orzeczenia psychologicznego stanowiącego podstawę dla otrzymania pozwolenia na posiadanie broni. W ocenie skarżącego kasacyjnie wskazane badanie psychologiczne stanowi inny niż określone w art. 3 § 2 pkt 1-3 p.p.s.a. "akty lub czynności" z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Zaskarżony akt (opinia psychologiczna) nie ma charakteru decyzji lub postanowienia, został wydany w sprawie indywidualnej, ma charakter publicznoprawny, dotyczy uprawnień wynikających z przepisów prawa, tym samym zgodnie z postanowieniem NSA z dnia 28 listopada 2015 r., I OSK 1756/06, zawiera elementy określane w doktrynie jako "konstituujące pojęcie aktu lub czynności z art. 3 § 2 pkt 4" i tym samym winien zostać poddany merytorycznemu rozpatrzeniu przez sąd administracyjny.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący kasacyjnie wnosi o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania WSA w Olsztynie, rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie, a ponadto, na podstawie art. 203 p.p.s.a., wnosi o zasądzenie kosztów postępowania na jego rzecz wg norm przepisanych wraz z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Zdaniem skarżącego kasacyjnie, przywołującego oznaczone orzeczenia oraz dorobek piśmiennictwa, orzeczenie psychologiczne WOMP w (...) pozostaje w bezpośrednim związku z toczącym się postępowaniem administracyjnym w sprawie pozwolenia na broń palną i końcową decyzją. Stanowi bowiem podstawę dla wydania decyzji w trybie Ubia i wiąże organ administracji publicznej w zakresie końcowego stanowiska. Argumentując per analogiam strona powołuje się na stanowisko zajmowane przez WSA w Warszawie w sprawie orzeczeń komisji lekarskiej podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

W odpowiedzi WOMP w (...) na skargę kasacyjną wniesiono o jej oddalenie. Pełnomocnik WOMP w (...) wskazał, że orzeczenie psychologiczne może być weryfikowane - w określonym zakresie - w ramach weryfikacji decyzji dotyczącej pozwolenia na broń. Jego zdaniem nie jest jednak dopuszczalne samodzielne weryfikowanie orzeczenia na drodze sądowej. Swoje stanowisko wspiera przywoływaniem oznaczonych judykatów. Dodatkowo podnosi, że samo badanie miało zostać przeprowadzone prawidłowo.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W świetle art. 174 p.p.s.a. (aktualny tekst jednol. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.) skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach:

1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie,

2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Orzekając w niniejszej sprawie Naczelny Sąd Administracyjny ograniczony był do sformułowanych we wniesionym środku odwoławczym podstaw, nie dopatrując się z urzędu wystąpienia którejkolwiek z przesłanek nieważności postępowania sądownoadministracyjnego, enumeratywnie wymienionych w art. 183 § 2 p.p.s.a.

Zgodnie z art. 182 § 1 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną od postanowienia wojewódzkiego sądu administracyjnego kończącego postępowanie w sprawie. Wniosek skarżącego kasacyjnie, aby rozpoznać jego środek odwoławczy na rozprawie nie ma w tej materii przesądzającego znaczenia. Orzekając na posiedzeniu niejawnym Naczelny Sąd Administracyjny kierował się względami szybkości i prostoty postępowania, w którym wszystkie istotne kwestie natury prawnej znalazły swoje wyjaśnienie w zebranych w aktach sprawy materiale.

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy zaskarżone orzeczenie psychologiczne wydane przez WOMP w (...) w toku postępowania prowadzonego przed Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) (KWP) na skutek wniosku skarżącego o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych i kolekcjonerskich oraz o dopuszczenie do posiadania broni palnej podlega kognicji sądu administracyjnego.

W tym miejscu należy wskazać, że w myśl art. 3 § 2 p.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na:

- 1) decyzje administracyjne;
- 2) postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty;
- 3) postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie, z wyłączeniem postanowień wierzyciela o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu oraz postanowień, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu;
- 4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, z wyłączeniem aktów lub czynności podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego k.p.a., postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.), postępowań, o których mowa w dziale V w rozdziale 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, 650, 723, 1000 i 1039), oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw;

4a) pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach, opinie zabezpieczające i odmowy wydania opinii zabezpieczających;

5) akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej;

6) akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej;

7) akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego;

8) bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a;

9) bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw.

Ponadto, zgodnie z art. 3 § 3 p.p.s.a. sądy administracyjne orzekają także w sprawach, w których przepisy ustaw szczególnych przewidują sądową kontrolę, i stosują środki określone w tych przepisach. Granice kognicji rzeczowej sądów administracyjnych, poza powołanymi wyżej przepisami p.p.s.a., wynikają również ze szczególnych przepisów zawartych w innych aktach prawnych.

Wyszczególnienie w powyższych przepisach p.p.s.a. aktów i czynności oraz spraw ma charakter wyczerpujący i stanowi katalog zamknięty (enumeracja pozytywna), co oznacza, że skarga wniesiona w innych przypadkach niż w nich wskazanych, nie podlega właściwości sądów administracyjnych.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 2 i 4 Ubia pozwolenia na broń nie wydaje się osobom: z zaburzeniami psychicznymi lub o znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej oraz uzależnionym od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych. Osoby ubiegające się o wydanie pozwolenia na broń, są obowiązane do poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym (art. 15a ust. 1 Ubia). Badanie psychologiczne osoby ubiegającej się obejmuje w szczególności określenie poziomu rozwoju intelektualnego i opis cech osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach, a także określenie poziomu dojrzałości społecznej tej osoby. Zakres tego badania może zostać rozszerzony, jeżeli psycholog przeprowadzający to badanie uzna to za niezbędne do prawidłowego określenia sprawności psychologicznej osoby ubiegającej się (art. 15a ust. 3 i 4 Ubia).

Podstawę wydania orzeczenia lekarskiego i psychologicznego stanowią wyniki tych badań (art. 15f i art. 15g tej ustawy). Kwalifikacje upoważnionych lekarzy i psychologów przeprowadzających badania określają przepisy art. 15b ust. 1 i art. 15c ust. 1 Ubia, zaś rejestr upoważnionych lekarzy i psychologów prowadzi i aktualizuje właściwy komendant wojewódzki Policji (art. 15b ust. 2 i art. 15c ust. 2 Ubia).

Zgodnie z art. 15h ust. 1 Ubia, od orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego przysługuje odwołanie wnoszone na piśmie. Uprawnienie do wniesienia odwołania posiada osoba ubiegająca się o pozwolenie na broń oraz komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby (art. 15h ust. 2 Ubia). Sąd wojewódzki stanął na stanowisku, że orzeczenie psychologiczne wydane w toku postępowania dotyczącego pozwolenia na broń palną nie podlega kontroli sądu administracyjnego zarówno na podstawie p.p.s.a., jak i na podstawie przepisów ustaw szczególnych. Naczelny Sąd Administracyjny w składzie rozpoznającym tę sprawę podziela to stanowisko.

Orzeczenie psychologiczne będące przedmiotem rozpatrywanej skargi nie jest aktem nakładającym obowiązek na podmiot wnoszący o pozwolenie na broń. Wydanie tego rodzaju opinii nie powoduje również, że strona z mocy samego prawa zyskuje jakieś uprawnienie lub ma obowiązek działania związanego z treścią tej opinii.

Wskazać nadto należy, na co też słusznie zwrócił uwagę sąd pierwszej instancji, że ostateczne orzeczenia lekarskie i psychologiczne są niepodważalne i nie podlegają weryfikacji przez organy Policji. Związanie organów Policji ostatecznym orzeczeniem lekarskim i psychologicznym wyklucza możliwość ich oceny w prowadzonych postępowaniach administracyjnych o wydanie lub cofnięcie pozwolenia na broń (por. wyroki NSA z dnia 11 stycznia 2013 r., II OSK 1663/11, LEX nr 1341568; z dnia 17 marca 2005 r., OSK 1273/04, LEX nr 189224).

Sąd Naczelny stwierdza zatem, że orzeczenie psychologiczne wydane na podstawie art. 15h ust. 7 Ubia nie mieści się w katalogu spraw podlegających kognicji sądów administracyjnych wymienionych w art. 3 § 2 pkt 1-3 p.p.s.a. Nie jest też czynnością oraz aktem określonymi w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. - albowiem przepis ten odnosi się do działań organu, wywołujących określone tam skutki prawne. Z art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. wynika, że wolą ustawodawcy było objęcie kontrolą sądu administracyjnego tych prawnych form działania administracji publicznej, które są podejmowane przez organy administracji publicznej w stosunku do podmiotów administrowanych w indywidualnych sprawach, dla których załatwienia nie jest przewidziana forma decyzji lub postanowienia administracyjnego.

W dotychczasowym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego jednolicie przyjmuje się, że akt lub czynność podejmowane są w sprawie indywidualnej w tym znaczeniu, że jej przedmiotem jest określony i zindywidualizowany stosunek administracyjny, którego źródłem jest przepis prawa powszechnie obowiązującego (por. postanowienie składu siedmiu sędziów NSA z 11 grudnia 2006 r., I OPS 4/06; uchwała składu siedmiu sędziów NSA z 4 lutego 2008 r., I OPS 3/07). Wskazuje się jednocześnie, że sformułowanie "z zakresu administracji publicznej" - konieczny element kwalifikujący skargę do sądu administracyjnego jako dopuszczalną - należy rozumieć w ujęciu materialnym (por. np. postanowienie NSA z 16 października 2007 r., II OSK 1364/07). Działalność z zakresu administracji publicznej obejmuje w tym znaczeniu sprawy administracyjne, a więc zadania i kompetencje w zakresie władzy wykonawczej, wykonywane w formie władczej, którą cechuje jednostronność działania, moc wiążąca oraz dopuszczalność stosowania przymusu. Za zasadniczy

element charakterystyczny dla określenia aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej uważany być musi element władztwa administracyjnego (por. B. Adamiak, Z problematyki właściwości sądów administracyjnych (art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.), ZNSA nr 2 (5) 2006, s. 14-15).

Przedmiot wniesionych przez P. L. skarg nie wyczerpuje tych cech. W związku z tym nie podlega kontroli sądu administracyjnego w drodze skargi.

Nie mogło być skuteczne wspieranie argumentacji strony poprzez sięgnięcie do motywów wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 kwietnia 2017 r., II OSK 2966/15, wyrok ten zapadł w odmiennym stanie prawnym, nadto w jego motywach nie wskazywano, aby orzeczenie psychologiczne wydawane w toku postępowania związanego z ubieganiem się o pozwolenia na broń, podlegało skardze sądownoadministracyjnej, której przedmiot zostałby ujęty w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Zaskarżone postanowienie WSA w Olsztynie jest zatem zgodne z prawem, a skarga kasacyjna podlega oddaleniu.

Mając powyższe na względzie, Naczelny Sąd Administracyjny, uznając podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia przepisu art. 145 § 1 pkt 1 lit. c w zw. z art. 3 § 1 i 2 pkt 4 p.p.s.a. oraz art. 1 § 1 i 2 Pusa za niezasadny, na podstawie art. 184 w zw. z art. 182 § 1 i 3 p.p.s.a., orzekł jak w sentencji postanowienia.